

Já budu Tvůj stín. Navždycky...

Ale zpátky k plánování. Tohle vystoupení se musí lišit od předešlého koncertu, který měla Kayleigh v tomto sále zhruba před osmi měsíci. Obměny programu byly obzvláště důležité, protože mnozí fanoušci navštěvovali koncerty v jejím domovském městě pravidelně a ona chtěla, aby vždy dostali něco nečekaného. Byla to jedna ze zvláštností hudby Kayleigh Towneové; neměla tolik fanoušků jako jiní zpěváci, ale její příznivci byli oddaní jako zlatí retrívři. Znali nazpaměť její texty, znali její kytarové riffy, znali její pohyby na pódiu a smáli se jejím vtipům ještě dříve, než je stačila dořít. Jejími vystoupeními žili a dýchali, viseli jí na rtech, znali její životopis, věděli, co má a co nemá ráda.

A někteří chtěli vědět ještě mnohem víc...

Při této myšlence se Kayleigh sevřelo srdce i žaludek, jako by uprostřed ledna vstoupila do jezera Hensley.

Samozřejmě myslela *na něj*.

Náhle ztuhla a zalapala po dechu. Ano, ze zadní části sálu ji někdo pozoruje! Žádný člen jejího týmu to přitom být nemůže.

Stíny se pohybovaly.

Anebo je to jen výplod její fantazie? A nešálí ji třeba zrak? Kayleigh dostala do vínku dokonalý hudební sluch a andělský hlas, ale pak Bůh zřejmě usoudil, že by to stačilo, a u zraku ji vzal pořádně zkrátka. Kayleigh zamžourala a upravila si brýle. Byla si jistá, že se vzadu někdo ukrývá – že se vyklání zpoza dveří vedoucích do kumbálu se složenými prodejními stánky.

A pak ten pohyb ustal.

Kayleigh usoudila, že to vlastně žádný pohyb nebyl. Jen světlohra, náznak mihotajícího se stínu.

Zároveň však slyšela řadu znepokojivých cvaknutí, prasknutí a stenů – nedokázala posoudit, odkud se berou – a ucítila v zádech mrazivou paniku.

On...

Muž, který jí napsal stovky e-mailů a dopisů, intimních, pomatených, blábolících o společném životě, který by mohli vést, žádajících o pramínek vlasů, o ustřižený nehet. Muž, který se na dobré desítky koncertů dostal tak blízko ke Kayleigh, že dokázal pořídit její detailní fotografie, aniž si ho kdy někdo všiml.

Muž, který zřejmě – i když se to nikdy neprokázalo – během turné pronikal do autobusů či obytných vozů kapely a kradl Kayleighiny svršky včetně spodního prádla.

Muž, který jí poslal několik svých fotografií: kudrnaté vlasy, otýlá postava, šaty, které působily špinavě. Žádný snímek nebyl obscénní, ale jejich familiárnost člověka paradoxně znepokojovala o to víc. Podobné fotky posílá milenec mobilem z výletu.

On...

Kayleighin otec nedávno najal osobního strážce – obrovského chlapa se zašpičatělou oholenou hlavou, jemuž se čas od času táhl od ucha tenký zakroucený kabel, aby bylo každému jasné, co má tenhle člověk na práci. Darthur Morgan však byl momentálně venku; obcházel objekt a kontroloval auta. Jeho bezpečnostní plán zahrnoval i jeden promyšlený fígl: snažil se být co nejvíce vidět, aby se potenciální šmíráci raději otočili na podpatku a odešli, než aby riskovali střet se stodvacetikilovým pořízem, který vypadá jako našťupnutý rapper (jímž jako teenager samozřejmě býval).

Kayleigh si znovu prohlédla temná zákoutí sálu – ideální místo, na němž *on* mohl stát a pozorovat ji. Nato zařala zuby vztekem nad svou bázlivostí a hlavně nad neschopností zkrotit svůj neklid a nesoustředěnost. VRAŤ SE K PRÁCI, pomyslela si.

Čeho se vlastně bojí? Není tu přece sama. Kapela zatím do města nepřijela – dokončovali něco ve studiu v Nashvillu –, ale za obřím mixážním pultem Midas XL8, jenž vévodí zvukařskému ostrůvku v zadní části sálu asi šedesát metrů od Kayleigh, sedí Bobby. Alicia právě dává do pořádku zkušebny a dva rameňáci z Bobbyho party vykládají vzadu nákladák, dávají dohromady a třídí stovky beden, nářadí, rekvizit, překlízkových desek, stupínek, kabelů, zesilovačů, hudebních nástrojů, počítačů a ladiček – zkrátka tuny nádobíčka, které potřebují i skrovně cestující kapely, jako je ta Kayleighina.

Kayleigh předpokládala, že kdyby ten stín patřil *jemu*, někdo z jejich lidí by k ní už dávno spěšně přiběhl.

Sakra, přestaň z *něj* dělat něco víc, než je! Z *něj*, z *něj*, z *něj*, jako by ses bála i vyslovit jeho jméno. Jako by se po vyřknutí jeho jména mohl ten člověk fyzicky zhmotnit.